

gennem de faa Lejligheder dertil, som faldt paa hendes Vej; og det hun havde lært sig, satte hende i Stand til at begynde en Livsgerning som Lærer — ikke mere end 15 Aar gammel.

Miss Shaw udmærkede sig særligt ved sine store Evner som offentlig Taler, saaledes at Distrikts Bestyrelsen af den methodistiske Kirke, hvor hun boede, enstemmig tilkendte hende Bevilling som Prædikant. Under dette — som under hendes andre Arbejder — tjente hun samtidigt til sit Livsophold, medens hun fulgte sine Studier paa Kollegierne. To Aar senere gik hun ind i den theologiske Afdeling ved Boston Universitet, hvorfra hun tog sine Eksaminer med Udmærkelse i 1878.

Under de sidste Aar af hendes theologiske Studier modtog Miss Shaw Pastoratet ved den methodistiske Kirke i Hingham, Massachusetts. Hendes næste Pastorat blev Øst-Dennis — ligeledes i Massachusetts, hvor hun forblev i 7 Aar. I de 6 af disse 7 Aar prædikede hun baade ved den methodistiske Kirke og ved Independenternes Kirke. Underligt nok, at den methodistiske, episcopale Kirke, som havde modtaget hendes Tjenester som lokal Prædikant, og havde givet hende Bevilling til en saadan Stilling, dog havde afslaaet at godkende hende, paa Grund af hendes Køn, da hun indgav sin Ansøgning om at maatte gennemgaa Ordinationens Ceremoniel, endskøndt hun fyldte ganske udmærket i Pastoratet. Miss Shaw appellerede til General-Konventet i 1880, men denne Forsamling bestyrkede kun Køns-Fordømmelsen, som Ny-Englands-Afdelingen havde udtalt. Der var Ingen, der kunde drage hendes udprægede Genialitet i Tvivl, heller ikke hendes Gudsfrøgt eller hendes Evne til at prædike og forestaa Menighederne. Men der er vedhængende Begrænsninger ifølge Naturens Orden, og saaledes blev »Ordinationen« nægtet denne Kvinde-Præst, og hun gik til den methodistiske, protestantiske Kirke og modtog der sin Præstevieelse. Hun er »bestandigt Medlem« af Ny York Konventet.

Under hendes Præstegerning i Dennis fuldstændiggjorde Miss Shaw sine theologiske Studier med et medicinsk Kursus ved Bostons Universitet, og hun praktiserede som Læge for de Fattige i Boston paa samme Tid, som hun arbejdede for sin Forberedelse til Eksamen. Hun vandt sin Titel som »Reverend« i Theologi samtidigt med at hun blev Doktor i Medicin.

Men disse Aar tilbragte i Studier og i stadig Berøring med Folket udviklede i høj Grad Dr. Shaws største Gave af Naturens Haand, nemlig Veltalenhedens. En brændende Overbevisning om Uretfærdigheden ved de nuværende sociale Vilkaar, en uudslukkelig Begejstring i sin Tro paa Menneskeheden, en uryggelig Tillid til den endelige Sejr af Ret over Uret, giver hende en vidunderlig Vuggegave til den Livsgerning, som hun nu har valgt sig. Hun har byttet sit lille Sognekald i Cape Cod med et andet Sognekald, hvis Begrænsning ikke eksisterer. Hendes Felt er hele Verden, og næsten hver Dag i Ugen og to Gange om Søndagen hænger store Tilhørerskarer som fastnaglede ved hendes Læber, aandeløst lyttende til hvert Ord, hun sender ned i deres Sjæle fra sin vidunderlige Begavelses Inspiration.

Dr. Shaws Præstekald udføres nu ved at prædike Evangeliet om anvendt Christendom, som ikke blot bestaar i at aflevere en Prædiken sammensat af Skriftens Tekster med Udvidelser men i at paalægge en almindelig gylden Regel for alle Dagens Spørgsmaal. Saaledes som det er sagt om hende, siger vi: *Hun udfører en udmærket Vandrepræst's Gerning paa de sociale Reformers Omraade.*

Hendes skarpe Vid og uimodstaaelige Logik rammer det Sofisteri, bag hvilket Mænd ofte forsvarer deres egoistiske »Gøren-Uret«; men Fortryllesen ved hendes musikalske Stemme, Oprigtigheden af de Overbevisninger hun fremlægger, det venlige Sindelag, der aabenbarer sig mod Synderen i samme Øjeblik, som hun fordømmer Synden, fremtvinger endog deres Beundring, som er hendes største Modstandere.

E. B. D.

Til disse Udtalelser, som vi har faaet fra Amerika gennem Miss Lucy Anthony, vil vi kun tilføje, at Reverend Miss Shaw var Susan B. Anthonys nærmeste Ven. I Begges Sjæle havde Kvindesagen slaaet dybe Rødder og for Begges aandelige Syn laa Aarsagen til de Onder, vi finder i Verden, deri, at Moderfølelsens Rigdomme ligesom er bundne og bastede. Fra Moderkærlighedens Hjertedyb venter de Hjælpen, der skal komme, naar denne Moderkærlighed bliver frigivet.

Maatte Kvindesagen i mange Aar endnu beriges ved Dr. Anna Shaws Genialitet og rige Følelsesliv.

J. M.

Florence Nightingale.

»Er der ingen opoffrende Kvinder imellem os«, skrev Times Korrespondent William Russell, hjem fra Krigsskuepladsen paa Krim, »som er duelige og villige til at pleje Østens syge og lidende Soldater i Hospitalerne i Skutari? Er ingen af Englands Døttre i denne Nødens Time rede til en saadan Kærlighedsgerning? Maa vi staa saa meget tilbage for de franske i Selvopoffrelse og Fromhed, i et Arbejde som Christus saa afgjort velsigner, som gjort imod ham selv? »Jeg var syg, og I besøgte mig?«

Krigskorrespondenten skrev modigt udfordrende den Dadel, som han vidste vilde blive Følgen af hans aabne, oprivende Beretninger: »Det almindeligste Tilbehør til et Hospital savnes; der er ikke ofret det mindste paa Velanstændighed eller Renlighed, og fremfor alt ser jeg Mennesker dø, uden at der gøres den mindste Anstrængelse for at frelse dem. Der ligger de, ganske, som de varsomt er bleven lagt ned paa Jorden af de stakkels Kammerater, som bragte dem paa Ryggen bort fra Slagmarken med den største Omhu, men som ikke har Lov til at blive hos dem.«

En Bølge af heftig Indignation skyllede hen over Landet ved Krigskorrespondentens Aabenbarelsen, og Autoriteterne blev overvømmende med Tilbud fra Kvinder af alle Klasser, som, bevægede ved de rædselsfulde Færtællinger, var ivrige for at gaa ud som Plejersker. Men uheldigvis, af den Slags Kvinder, som havde nogen praktisk Øvelse i Sygepleje, var der faa, og det blev konstateret,

at Afsendelsen af frivillige men uvidende Volontører kun vilde forøge den almindelige Forvirring og Uorden.

Florence Nightingale læste ogsaa William Russells Beretninger og skrev straks til Regeringen og tilbød sin Tjeneste til Hospitalet i Skutari. Hun var, som vi alle véd, en fuldt uddannet Sygeplejerske, som havde taget sit Kald og lagde hele sin Sjæl og alle sine Kræfter deri. I vore Dage er det saa selvfølgelig at have uddannede Sygeplejere, at vi ikke synes, det er noget særligt bemærkelsesværdigt, men det store og fundamentale i hendes Gerning maa ses paa Baggrund af de Tider, hvori hun virkede.

Sygeplejergerningen i England var da i Hænderne paa raa, uøvede Kvinder. For en ung Dame af god Fødsel og Opdragelse var det uøret at ville beskæftige sig dermed, og skrækkelige var Profetierne og misbilligende den Hovedrysten, der fulgte hendes Beslutning om at sætte alt ind paa at opnaa den nødvendige Uddannelse. Hun studerede i London, i Dublin og i Edinburgh og mødte paa den Tid Elisabeth Fry, som havde studeret Sygeplejen paa Kontinentet og var opfyldt af det Ideal, de der havde stillet op, i Retning af gudfrygtige, øvede og højtuddannede Sygeplejersker. Dette inspirerede hende til sammen med andre, engelske Kvinder at forsøge paa, at faa Idealet omplantet paa engelsk Grund, og havde dertil grundet en Uddannelses Anstalt for Sygeplejersker i London. Enhver kan forestille sig den Interesse, med hvilken den aldrende, fromme Reformator og den ivrige unge Pioneer diskuterede deres respektive Synspunkter og Idealer.

I 1849 foretog hun en lang Rejse i Udlandet, besøgte Frankrig og Italien og gik derfra til Kaiserwerth i Tyskland, den vidunderlige Institution, grundlagt af Pastor Flidner, som Mrs. Fry ogsaa havde besøgt, og hvorfra hun vendte hjem, opfyldt af Beundring for det værdifulde Arbejde, som Kaiserwerths protestantiske Diakonisser gjorde blandt de syge og fattige.

Miss Nightingale lod sig indrullere som frivillig Sygeplejerske ved Diakonisse Institutionen, og gennemgik et Kursus i streng systematisk Uddannelse, som var af den største Værdi for hende i hendes senere Arbejde.

Da hun kom hjem, anvendte hun nogle Aar i Velgørenhedens Tjeneste, tog sig af Harley Street Hjemmet for syge Lærere, som var kommet i en meget utilfredsstillende Stilling, baade hvad Penge og Organisation angik, og fik det paa Fode igen. Hun ydede ogsaa sine Venner og Naboer, Mr. og Mrs. Sidney Herbert, værdifuld Hjælp i deres mange velgørende Arbejder.

Da William Russell skrev sine Beretninger hjem fra Krigsskuepladsen, var Mr. Herbert Chef for Krigsministeriet, og hans Tanker vendte sig straks imod hans og hans Hustrus Ven, Miss Nightingale, som den eneste Kvinde i England, som ved sin Uddannelse, Stilling og Karakter, duede til at organisere en Sygeplejer Stab paa til Krim.

Det blev overdraget ham at skrive Regeringens Anmodning om, at hun vilde paatage sig denne kolossale Opgave.

»Jeg skal ikke følge for Dig,« skriver han, »at paa din Afgørelse vil den endelige Opnaaelse eller Tilintetgørelsen af vor Plan